

*LAMPADARUL
DE AUR*

Zidirea
Casei lui Dumnezeu

Kit Mays

1. Materialele pentru zidire

1 Corinteni 3:10-13: „După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un arhitect înțelept am pus temelia și un altul zidește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum zidește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, care este Isus Cristos. Și dacă cineva zidește pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față, căci ziua o va face cunoscută, pentru că se va descoperi în foc; și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceasta rămâne, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea cuiva este arsă, el va suferi pierdere, iar el însuși va fi mântuit, dar ca prin foc”.

Să ne rugăm: *„Doamne, Te iubim. Îți mulțumim că ne-ai chemat să fim împreună în numele Fiului Tău scump, Domnul Isus. Tată, Îți mulțumim pentru sângele Lui prețios care ne acoperă păcatele, care ne curăță de un cuget rău, care răspunde pârâșului fraților și care ne aduce în prezența Ta, un Dumnezeu preasfânt. Doamne, Îți mulțumim pentru promisiunea că unde doi sau trei sunt adunați în numele Lui, El este prezent. Dorința noastră este să fim învățați de Cuvântul Tău azi, să fim încurajați de Cuvântul Tău. De asemenea, să fim judecați și corecți de Cuvântul Tău. Cuvântul Tău să lucreze cu putere în viețile noastre și în mijlocul nostru. Doamne, Îți mulțumim pentru Duhul Tău cel Sfânt care este prezent aici pentru a ne da urechi de auzit și ochi de văzut. Știm că Domnul Isus este Marele Preot care a primit ungera și noi primim prin credință acea ungeră pentru a putea auzi și vorbi cuvintele vieții. Binecuvântează-ne și ajută-ne, Doamne, căci Te rugăm în numele Domnului nostru Isus. Amin”.*

Dumnezeu are un scop etern, și anume de a aduna toate lucrurile în Cristos. Scopul Său este să-I dea lui Isus Cristos întâietatea în toate lucrurile. El L-a făcut pe Domnul Isus Cap al Bisericii. A pus toate lucrurile sub picioarele Lui. Toată autoritatea, în cer și pe pământ, I-a fost dată Lui. Domnul Isus i-a învins pe toți vrăjmașii Lui; și i-a înfrânt și pe toți vrăjmașii noștri. El i-a făcut de ocară în mod public la cruce, și a fost pus Cap, peste toate lucrurile, Bisericii, care este Trupul Lui, plinătatea Celui ce împlinește totul în toți. Iar voi, fraților, sunteți Trupul lui Cristos, și fiecare în parte mădulare ale Lui. Lucrarea Trupului lui Cristos de pretutindeni este de a zidi Casa lui Dumnezeu. Lucrarea este făcută cu ajutorul Duhului Sfânt. Conform cu Efeseni 4:12-16, darurile sunt „pentru echiparea sfinților în vederea lucrării de slujire, spre zidirea Trupului lui Cristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui

Dumnezeu, la statura de om matur, la măsura staturii plinătății lui Cristos, ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo și purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia cu care urmăresc să ne rătăcescă, ci spunând adevărul în dragoste, să creștem în orice privință în El care este Capul, Cristos, din care tot trupul, bine alcătuit și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, potrivit cu lucrarea eficientă prin care contribuie fiecare parte, produce creșterea trupului spre zidirea lui în dragoste.” Fraților, am mai spus lucrul acesta: dacă ați văzut ce este pe marea inimă a lui Dumnezeu Tatăl, care ne iubește cu o dragoste veșnică, care ne-a iubit atât de mult, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu – dacă ați văzut acea dragoste și ați înțeles că scopul lui Dumnezeu este de a da Fiului Său o moștenire, care este în sfinți, atunci nu mai aveți șanse să duceți o viață normală. Nu mai puteți să trăiți pur și simplu ca până acum: mergeți la serviciu de luni până vineri, vă bucurați de un timp de relaxare sâmbăta sau, poate, faceți niște reparații prin casă, duminica mergeți la biserică, chiar de două ori dacă sunteți foarte spirituali, iar dacă sunteți fanatici poate și în cursul săptămânii, la strângerea de rugăciune! Fraților, dacă ați văzut lucrul despre care vorbesc, nu mai puteți trăi ca până acum. Voi ați fost creați pentru lucruri mai mari; sunteți iubiți de Dumnezeu și îmbogățiți de El cu toate bogățiile lui Cristos. Intenția Lui este să creșteți ca să ajungeți la plinătatea lui Cristos. Intenția Lui este ca adunarea voastră să îl exprime pe Cristos – Domnul Isus Cristos, Capul din cer, iar Biserica, Trupul Lui de pe pământ, vie și legată de Cap, în perfectă comuniune cu El. Fraților, la aceasta ați fost chemați. Am mai vorbit despre un lucru când am mai fost la voi. Vă aduceți aminte versetul 4 din Deuteronom 6: „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn. Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”. Când Domnul Isus a vorbit despre aceasta, după cum scrie în Matei 22, a mai adăugat o poruncă: „Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci stau toată Legea și Profetii”. Solomon, cel mai înțelept împărat care a trăit vreodată, a construit templul. El a spus că Dumnezeu e prea mare ca să poată locui acolo, pentru că Dumnezeu se află pretutindeni. Desigur, Dumnezeuul slavei a intrat în templul zidit de Solomon, dar, în același timp, El este pretutindeni. Când a zidit templul, Solomon s-a rugat spunând: „Doamne, zidesc această casă ca să locuiască în ea numele Tău”.

Fraților, care este cel mai simplu nume al lui Dumnezeu? Numele pe care orice copil îl cunoaște este: Dumnezeu este Dragoste. Casa lui Dumnezeu trebuie să fie un loc unde se află numele Lui, o casă zidită din dragoste, umplută cu dragoste, pentru că este umplută cu Dumnezeu Însuși, care este dragoste.

Și nu este vorba doar de dragostea lui Dumnezeu manifestată prin faptul că ne-a mântuit, ci și de dragostea lui Dumnezeu exprimată prin noi, care am fost salvați prin harul Său. Noi am gustat dragostea Lui și Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi. Manifestarea Domnului Isus pe pământ se face prin Casa Lui, și această Casă trebuie să fie o casă a dragostei, unde să se vadă dragostea lui Dumnezeu, unde dragostea Lui să fie descoperită în noi. Când acea dragoste preia controlul asupra noastră, Domnul Isus este exprimat în mijlocul nostru și este văzut. Biblia spune: Toți oamenii vor ști că sunteți ucenicii Mei, dacă vă iubiți unii pe alții.

Tot ce am spus până acum este doar o introducere, dar dacă nu vedem aceste lucruri esențiale, nu putem merge mai departe. Mă bucur să văd lucrarea măreață pe care Dumnezeu o face în mijlocul vostru și în viețile voastre. Fraților, aceasta este o Casă mare, eternă, construită de Însuși Dumnezeu, și când începem să zidim împreună cu El, vedem că numai El e în stare să o zidească. Vreau să vă vorbesc despre modalitățile practice prin care se zidește această Casă și despre rezultatul practic al zidirii. Sunt mai multe lucruri care sunt absolut necesare. Am putea vorbi despre model, despre Duhul Sfânt, despre darurile sau despre roada Duhului, dar astăzi aș vrea să vă vorbesc despre faptul de a ne iubi unii pe alții, despre zidirea noastră împreună. Mâine voi vorbi despre zidirea personală. Ambele sunt esențiale, și nu putem avea o latură fără s-o avem și pe cealaltă. Am citit de la 1 Corinteni 3:10-15. Pavel spune că temelia a fost așezată, și slavă Domnului că așa este. Temelia este Isus Cristos. Apoi începe să ni se adreseze nouă – de exemplu, în versetul 10 spune că fiecare să aibă grijă cum zidește; în versetul 11: nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă; în versetul 12: dacă cineva zidește pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față. Focul va dovedi cum este lucrarea fiecărui om. Dacă lucrarea cuiva rămâne, el va primi o răsplătă. Dacă lucrarea cuiva este arsă, el va suferi pierdere, dar va fi mântuit ca prin foc. Fraților, dacă ați ajuns la temelie, două lucruri sunt adevărate: unul este că voi sunteți materialul, apoi, voi sunteți ziditorii. Vorbesc tuturor creștinilor din încăpere, indiferent de vârsta fizică sau spirituală. Știi că tu zidești? Zidești, iar materialele cu care zidești vor fi testate. Dacă ești pe temelie, atât lucrarea care se face în tine, cât și cea care se face prin tine va fi testată. Fraților, trebuie să înțelegem aceasta, altfel vom merge înainte crezând că lucrurile se vor rezolva de la sine.

Doresc să ne concentrăm acum atenția asupra materialelor. Sunt menționate șase materiale: trei sunt bune și trei sunt rele. Voi aminti câteva versete, ca să vă

faceți o idee cu privire la aceste materiale. Aur, argint, pietre scumpe – voi citi din Iov 23:10: „Dar El cunoaște calea pe care o urmez, și dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul”; Proverbe 17:3 „Vasul pentru rafinare este pentru argint și cuptorul pentru aur, dar Domnul încearcă inimile”; Psalmul 12:6: „Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, un argint curățat în cuptorul de pământ, curățat de șapte ori”; Isaia 31:9: „și stânca lui se va topi de groază și prinții lui vor tremura înaintea steagului, zice Domnul care-și are focul în Sion și cuptorul în Ierusalim”; Hagai 2:8: „Aurul este al Meu și argintul este al Meu, zice Domnul oștirilor”; Isaia 48:10: „Iată, te-am curățat, dar nu ca argintul. Te-am încercat în cuptorul întristării”. Sunt multe versete, însă vreau să înțelegeți că tot ce face parte din Casa Domnului este Domnul Isus Însuși, totul are natura Lui. El este aurul - aurul vorbește despre natura divină; El este răscumpărarea noastră, simbolizată prin argint. În 1 Petru scrie că El este piatra prețioasă din capul unghiului, plăcută lui Dumnezeu, din care este zidită întreaga casă. Toate acestea sună frumos, dar ele reprezintă niște chestiuni practice. Când am mai vorbit despre aceste lucruri, m-am referit la lucrarea lui Dumnezeu în individ. Cred că știm că atunci când venim la locul de zidire a Casei lui Dumnezeu, mai întâi ajungem la aria de treierat. Templul lui Solomon a fost zidit într-un asemenea loc - un loc unde grâul este bătut și separat de pleavă și de paie, iar ceea ce e foarte prețios, cu toate că e puțin, e păstrat.

Am citit despre focul lui Dumnezeu, care se află în Sion. Unii din voi cunosc acest foc. Aș spune că toți îl cunosc. Dumnezeu nostru este un foc mistuitor. Este o cântare veche care spune: „Focul nu te va mistui, Eu l-am rânduit pentru a îndepărta drojdia de pe tine și pentru a-ți purifica aurul”. Mulți cunosc focul suferinței. Când ajungem la locul de zidire a Casei lui Dumnezeu, nu putem scăpa de focul suferinței, însă ajungem în locul unde suferința are un scop, când este adus la lumină ceea ce e prețios, iar ceea ce trebuie dat la o parte este îndepărtat. Fraților, acest foc din Sion, acest cuptor al suferinței care este în Ierusalim este locul unde ați venit voi. Nu e minunat că Dumnezeu este atât de răbdător cu noi și se poartă cu noi ca și cu niște fii? Dar vreau să privim acum la altceva. Această Casă a lui Dumnezeu vorbește despre niște relații pe care le avem unii cu alții. Pietrele rămân doar simple pietre dacă nu sunt zidite împreună. Noi vorbim despre zidirea Casei lui Dumnezeu cu pietre vii. Când ai fost născut din nou, ai devenit o piatră vie. Noi am venit la Domnul Isus, care este atât o piatră vie, cât și o piatră prețioasă, la El care este atât piatra din capul unghiului, cât și temelie. Și, slavă lui Dumnezeu, El este și piatra din boltă. Într-o zi, această Casă va fi terminată, iar piatra din boltă va fi așezată la locul ei în

mijlocul strigătelor de bucurie. Noi vom fi cei care vom striga atunci: „Har, har, har”, pentru că așa se zidește Casa: prin har.

Zidirea Casei are în vedere relațiile dintre noi, pentru că pietrele sunt așezate împreună. Cum sunt relațiile dintre voi, fraților? Sunt ele profunde, au fost puse la încercare? Vă supuneți Duhului Sfânt pentru a fi prelucrați împreună în dragoste? Sau vă mulțumiți să fiți superficiali, să trăiți niște vieți separate? Poate că veniți aici și cântați câteva cântări, ascultați o predică, aveți puțină părtășie, însă nu sunteți cu adevărat implicați în problemele celorlalți. Fraților, noi am fost chemați la părtășie cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt, iar aceasta nu este o părtășie superficială, ci una profundă, testată, o părtășie plină de dragoste. Noi ne dăm seama cât de greu este să fim împreună, pentru că suntem diferiți, și când începem să ne cunoaștem mai bine unii pe alții, vedem în ceilalți atâtea lucruri care nu ne plac. Nu ne place temperamentul celuiilalt, obiceiurile și părerile celuiilalt; poate ne deranjează accentul sau trecutul cuiva. Fraților, vă mulțumiți să aveți doar niște relații superficiale? Dacă așa este, atunci și casa va fi un loc șubred și nu va fi ferită de frig, de vânt și de ploaie. Dar Casa lui Dumnezeu este menită să fie un loc în care șchiopul, infirmul și orbul să poată găsi vindecare. Noi vedem cât de importantă este Casa lui Dumnezeu și spunem: „Da, vreau să fiu zidit împreună cu frații”. Sunt în adunare doi sau trei frați de care îmi place și mă înțeleg bine cu ei – „Doamne, zidește-mă împreună cu ei”. Dar Domnul nu vrea aceasta, pentru că atunci am zidi cu lucruri firești. Pielele sunt ieftine, lemnul este ușor de găsit, iar trestia este peste tot, și oricum, cine consideră trestia importantă? Poate caii! Dar Domnul spune: „Nu, ci vreau un locaș veșnic. Eu Te-am salvat în vederea acestui scop. Eu voi fi dragostea în mijlocul vostru, dar în același timp sunt un foc mistuitor”.

Dacă sunteți hotărâți să vă iubiți unii pe alții, veți fi schimbați. Ce voi spune în continuare în această seară nu va ușura nicidecum acest proces, însă sper că vă va ajuta cel puțin să înțelegeți ce se întâmplă. Uneori ne înțelegem atât de greu unii cu alții. Suntem atât de diferiți. Nu vedem lucrurile la fel și adesea intrăm în conflict cu personalitatea celuiilalt. Soții noștri nu se simpatizează, soțiile noastre la fel; nu avem aceleași preferințe politice, nici sportive – este imposibil! Iar în calitate de creștini, unii pur și simplu cred în lucruri complet greșite, nu înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu așa cum îl înțeleg eu. Eu nici nu mi-am imaginat că pot fi atât de multe păreri cu privire la un subiect decât atunci când am început să fiu zidit împreună cu frații și surorile mele. Este incredibil: când doi frați stau și discută despre lucruri spirituale, numai ce ajung să nu fie de acord unul cu altul, și cu cât discută mai mult, cu atât neînțelegerea dintre ei se adâncește. Sunt la poluri

opuse. Apoi apare un al treilea, și începi să te întrebi cum pot fi trei oameni la poluri opuse? Apoi vine al patrulea, și începi să te întrebi cum se poate să existe atât de multă neînțelegere între oameni. Fraților, pe măsură ce vă cunoașteți unii pe alții, veți vedea că apar multe conflicte cu privire la lucruri care sunt importante și prețioase pentru voi. Lucruri pe care tu le consideri prețioase, ei nu le consideră așa, ba chiar vor fi foarte încântați să calce în picioare tot ceea ce tu consideri a fi prețios. Și vor fi foarte ofenșați dacă tu nu vei considera prețioase lucrurile pe care ei le consideră prețioase. Cum treci peste asemenea situații? Cum poți zidi cu aur, argint și pietre prețioase? În primul rând, trebuie să veдеți aceste materiale în frații și surorile voastre. Când cineva este atât de diferit de noi, este greu să vedem în el aurul. Dar întrebarea este: Omul respectiv este mântuit? Dacă da, atunci are aur în el. Dacă este mântuit, același preț s-a plătit pentru el ca și pentru tine.

Noi înțelegem că Domnul ne-a iertat atât de mult și, după o vreme căutăm să ducem mai departe mântuirea noastră cu frică și cutremur. Dar când te uiți la fratele tău, vezi tu că și el are nevoie de exact același lucru? Vezi că Dumnezeu i-a iertat și lui la fel de mult ca și ție? Vezi că îl curăță și pe el la fel ca pe tine? De cele mai multe ori noi nu sesizăm durerea din viața celor din jurul nostru. Vedem, desigur, părțile neșlefuite, însă nu vedem durerea. Dar ești înconjurat de oameni care suferă profund, fiecare în felul său. Poate unii suferă pentru dreptate, alții pentru că au păcătuit. Poate un frate sau o soră are o căsătorie nereușită. O, și câtă suferință poate rezulta din așa ceva! Te-ai dus la el și i-ai spus: „Căsătoria ta nu merge bine, pentru că ai procedat greșit în anumite situații” – dar poate el nu a luat seama la ce i-ai spus. Atunci zici: „Eu mi-am făcut datoria!” Totuși, fratele respectiv suferă. Vrei să suferi alături de el? Ești dispus să suferi pentru el? Ești gata să-i dai un pahar de apă rece? Cauți o modalitate de a-l binecuvânta? Da, fratele respectiv e încăpățânat, nu vrea să facă ceea ce ar trebui. Tu i-ai spus adevărul, și slavă Domnului pentru asta, dar acum vreau să îți pun ție o întrebare: „De câte ori nu a venit Duhul Sfânt la tine să-ți spună ce să faci într-o anumită privință, iar tu nu ai ascultat? S-a îndepărtat El de tine atunci? Te-a tratat ca pe un dușman? Și-a retras afecțiunea de la tine?” Fraților, Duhul Sfânt este răbdător cu noi. În Isaia 63: 9 spune: „În toate necazurile lor, el a fost întristat”. Fraților, când suntem în necaz, suferim. Ce să spunem despre un toxicoman, care tocmai trece prin procesul de dezintoxicare? Probabil va mai cădea. Ar fi mai bine ca noi să îl lăsăm în pace, ca să vadă cât de rău este? Dar, fraților, unde este inima noastră?

În Romani 14:10 scrie: „Dar de ce judeci tu pe fratele tău sau de ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci noi toți vom sta înaintea scaunului de judecată al lui

Cristos”, și în versetul 12: „Așadar, fiecare dintre noi va da socoteală pentru sine însuși lui Dumnezeu”, iar în versetul 19: „Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pace și lucrurile prin care unul poate zidi pe celălalt”. Versetul 20: „Nu nimici lucrarea lui Dumnezeu de dragul unei mâncări”. Noi suntem atât de înclinați să ne judecăm unii pe alții, și uneori judecata noastră este dreaptă. Frații greșesc, cad în păcat. Scriptura spune că atunci când un frate săvârșește un păcat, cei care sunt duhovnicești să-l ridice într-un duh de umilință, având grijă să nu fie ispitiți și ei. De ce nu procedăm astfel în mod instinctiv? Pentru că nu ne considerăm prețioși unii pe alții, nu vedem lucrurile prețioase din noi, nu-L vedem pe Cristos în celălalt, și acesta este un păcat. Noi suntem chemați să ne zidim unii pe alții. Vreau să-ți spun ceva: Tu ești răspunzător pentru frații și surorile tale. Așa este, fiecare dintre noi are o responsabilitate, iar într-o zi va trebui să răspundem pentru frații și surorile care nu mai sunt astăzi între noi. Scriptura nu spune să ridicăm ocazional sau selectiv pe cei care cad în păcat, ci, în Trupul lui Cristos, oricine a căzut trebuie adus înapoi, vindecat. Noi suntem disciplinați de Domnul, și disciplina Lui este dureroasă. Ne disciplinează ca pe niște fii. În Evrei spune: „Ce tată nu își disciplinează fiul?” Și mai spune: „Voi nu sunteți fii nelegitimi”, iar disciplina demonstrează asta. Acolo se confirmă că disciplina este foarte dureroasă și plină de întristare. Mai spune: „Voi nu v-ați împotrivit până la sânge în lupta împotriva păcatului”. Este vorba de viață și moarte. Noi trebuie să fim un popor sfânt, pentru că El este un Dumnezeu sfânt, și la aceasta ne cheamă și pe noi. Scopul disciplinei este ca noi să fim părtași sfințeniei Sale. Dar este greu. De aceea spune în alt verset: „Întăriți-vă mâinile obosite și genunchii slăbiți”. Întăriți mădularile care suferă. Noi nu suntem lăsați să răzbim singuri. Nu este nimeni care să poată reuși singur, și fiecare din voi știe aceasta. Dar nu suntem singuri, și suntem chemați să fim un popor sfânt. Modul în care dragostea lui Dumnezeu se arată în mijlocul nostru este prin aceea că ne ajutăm unii pe alții, ne întărim unii pe alții, croim cărări drepte pentru ca celorlalți să le fie mai ușor să meargă pe ele, legăm mădularul lovit, pentru ca să nu fie înlăturat, ci vindecat. Fraților, noi suntem chemați să vindecăm pe cei infirmi. Cu toții suntem infirmi la un moment dat. Dacă încă nu ai ajuns infirm, poate că nu L-ai cunoscut pe Domnul suficient.

Știți cum Iacov a devenit Israel. Când Iacov I-a cerut Domnului să-l binecuvânteze, Domnul l-a lovit la încheietura coapsei, și de atunci a umblat șchiopătând pentru tot restul vieții, ca Israel al lui Dumnezeu, părintele unei mari națiuni, cel prin care urma să vină Cel promis, cel prin care Casa lui Dumnezeu urma să fie în mijlocul poporului. Fraților, trebuie să dăm dovadă

de grijă unii față de alții. Dacă mergi la strângere duminică și doar îl întrebi pe un frate: „Ce mai faci?”, răspunsul lui este: „Bine”. Dar trebuie să ajungem mai departe în relațiile noastre, și asta nu se poate face în câteva clipe după strângere. Trebuie să investim ceva din viața noastră unii pentru alții, și pentru aceasta trebuie să vedem ceea ce este prețios în frații noștri. Este un test prin care putem afla dacă cineva este prețios sau nu. Dacă ai ceva prețios, cum ar fi o poză cu familia ta, o pui într-un loc de unde o poți vedea des. Dacă ai o poză cu cineva necunoscut, chiar dacă ar fi o poză frumoasă, nu îi acorzi un loc important în casă sau în inimă. Am poze cu copiii mei de când erau mici, și totdeauna când mă uit la ele, sunt mișcat. Dar când privesc pozele altor familii, chiar dacă sunt reușite, nu mă afectează în același mod. Dacă noi ne putem evita sau ne putem separa unii de alții, înseamnă că nu ne considerăm prețioși, indiferent ce cuvinte ne adresăm. Să vă dau un exemplu. Cu mulți ani în urmă am avut la noi în adunare un frate care mereu producea probleme. Numele fratelui era John și, pentru că vindea acțiuni, era poreclit John, Vânzătorul de Acțiuni. Era un frate adevărat, însă era destul de ciudat (un alt mod de a spune că era diferit de mine!) Făcea lucruri cu care eu nu eram de acord, măcar că nu erau greșite. La fiecare strângere, el prelua controlul. În cele din urmă și-a pus în gând că o anumită femeie trebuie să fie soția lui. Ea i-a spus că nu vrea să se căsătorească cu el, și unii frați și surori i-au spus că ea nu e pentru el, dar el a început să facă niște lucruri neobișnuite: înconjură clădirea unde lucra ea de șapte ori. (Am spus că era ciudat!) Vorbea foarte tare. Unii spuneau chiar că nu e manierat. Nu avea, în realitate, nicio relație apropiată cu ceilalți frați. Într-o zi, s-a ridicat în picioare în adunare și a spus: „Cred că Domnul vrea să mă mut în New Orleans”. În adunare a răsunat un puternic „Amin”. Un frate chiar l-a întrebat: „Frate, ce cântare vrei să cântăm de rămas bun?” Toată adunarea a devenit dintr-o dată mai veselă, cu excepția unui singur frate, care, pe măsură ce trecea timpul, era din ce în ce mai apăsător în duh. La sfârșitul strângerii s-a ridicat și a spus: „John, îmi pare rău că pleci. Mi-e clar că Domnul te mută de aici, pentru că noi nu suntem potriviți pentru tine. Suntem prea imaturi ca să te putem primi și binecuvânta așa cum ar trebui. Suntem prea superficiali și nu am încercat cu adevărat să construim o relație cu tine. Am greșit când ne-am bucurat că pleci la New Orleans”. Cred că fratele nostru avea dreptate. Noi nu îl vedeam pe fratele nostru ca pe ceva prețios, important. Domnul a avut răbdare cu noi, însă în cele din urmă a spus: „Ajunge. Îl voi lua pe John de acolo, de dragul lui. Însă voi veți rămâne infirmi”. Nu pot să spun ce am fi ajuns dacă John ar fi rămas cu noi acum 25 de ani, dar pot să vă spun că sunt frați care azi au ajuns să fie niște stâlpi în adunare - frați

care înainte erau la fel de ciudați și de respingători; acum sunt niște oameni pe care îi dai ca exemplu copiilor tăi.

Domnul a spus: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine alifie pentru ochi”. Fraților, avem nevoie de ochi ca să ne vedem unii pe alții, altfel ne vom da la o parte unii pe alții, ne vom desconsidera și ne vom bucura când vreunul pleacă. Sunt lucruri pe care le tolerăm în mijlocul nostru, cu toate că nu ar trebui să fie așa. Aurul care este în tine va găsi aurul din fratele sau sora ta. Când privești la propria mântuire și vezi lucrurile pe care Domnul ți le-a iertat și apoi te uiți la păcatul fratelui tău, acesta nu îți mai pare atât de îngrozitor. (Desigur, păcatul este întotdeauna îngrozitor, dar înțelegeți la ce mă refer). Dreptatea mea proprie moare. Te uiți la unul care nu are pricepere, și Domnul te întreabă: „Ce ai pe care să nu-l fi primit?”; te uiți la unul care și-a distrus familia sau viața, și Domnul îți spune: „Dacă Mi-aș lua mâna de deasupra ta și numai pentru o clipă, ai cădea și tu la fel”. Deci este un lucru foarte serios, fraților. Nouă ni s-a dat o mântuire foarte mare și suntem chemați să ne ajutăm unii pe alții. Aurul din tine nu e pentru tine, ci pentru frații și surorile tale. Mântuirea pe care ai experimentat-o în viața și căsătoria ta este pentru frații și surorile tale, ca să aibă speranță când privesc la tine și să le poți da ajutor practic. Ceea ce e prețios va găsi un echivalent la fel de prețios – „Un adânc cheamă alt adânc” (Psalmul 42:7). Când vă rugați unii pentru alții, când postiți unii pentru alții, Duhul Sfânt vă va revela lucruri profunde și vă va face în stare să-l ridicați pe fratele vostru.

Sunt în tine lucruri care sunt paie, fân, trestie - lucruri care trebuie să ardă. Acestea nu au ce căuta în viața ta și în mijlocul nostru. Știți că dragostea acoperă o mulțime de păcate, însă, fraților, uneori noi nu acoperim o mulțime de păcate, ci devenim bârfitori. Să citim din Proverbe 18:8: „Cuvintele defăimătorului sunt ca prăjiturile – alunecă până în adâncul pântecelui”; Proverbe 20:19: „Cine umblă cu bârfe dă pe față lucruri ascunse. Să nu te amesteci cu cel ce nu-și poate ține gura închisă”; Proverbe 26:20: „Când nu mai sunt lemne, focul se stinge – când nu mai este nici un bârfitor, cearta se potolește”. Fraților, adesea noi nu acoperim o mulțime de păcate – desigur, nu spun să ignorăm anumite situații sau să tolerăm răul, însă știți că suntem foarte predispuși să ducem vorba când auzim un lucru rău. Apare o problemă într-o familie, și noi devenim șoptitori. Spunem mai departe lucruri care, poate, sunt adevărate, dar care sunt dureroase. Mai ales surorilor mă adresez acum: nu trebuie să fim nepăsători față de necazurile celorlalți. Nu trebuie să ne grăbim să ducem vestea mai departe, ci mai degrabă să plângem, să ne rugăm și să slujim celor afectați de necaz într-un mod care le este de ajutor. Uneori, când

auzim de vreun necaz, fugim să ajutăm – însă doar pentru a culege informații mai multe, pentru a avea mai multe de spus altora. Domnul să ne scape de acest obicei. Când bârfești, zidești cu paie, fân și trestie. Ceea ce este pieritor în tine atinge aceleași lucruri din cel ce te ascultă. Și lucrurile zidite astfel vor arde. Tu vei suferi pierdere, și la fel și Domnul. Alteori spunem ceva altora sub pretextul de a ne putea ruga, dar trebuie să avem grijă să nu fim ipocriți. Ar trebui să ne rugăm înainte de a merge la cineva și să fim siguri că cel la care mergem știe să se roage și că nu va fi învins de dorința de a bârfi și, în felul acesta, să cadă în păcat. Noi dorim să zidim Trupul lui Cristos, dar trebuie să facem lucruri care duc la zidirea noastră, nu la dărâmarea noastră. Când este o problemă într-o familie, poate că cel mai bun lucru este să nu mergi acolo. Uneori e bine să suni și să întrebi dacă le poți fi de ajutor, alteori poți lua masa cu ei sau ai grijă de copiii lor. Fraților, voi aveți Duhul Sfânt, a cărui intenție este de a zidi Biserica. El este Duhul Dragostei, al lui Cristos, și vă va arăta ce să faceți.

Uneori, în adunare apar conflicte din cauza unor diferențe de păreri. Nu cred că sunteți surprinși să auziți acest lucru. Adesea suntem gata să discutăm despre aceste conflicte, însă doar pentru a ne pune pe noi într-o poziție favorabilă; alteori rămânem spectatori, însă doar pentru a ne amuza cu privire la părerile celorlalți. Bârfa poate fi un lucru amuzant, dar, în același timp, e rău și distructiv. Biblia spune că din lipsă de lemn, focul se stingea. O, dacă am avea urechi deschise să auzim acest cuvânt!

Când cineva învârte o sabie într-o încăpere, există pericolul ca frații să fie răniți. Este o cale de a îndepărta sabia din cameră: o înfigi în propriul trup – dacă te străpunge pe tine, nu mai poate să-i străpungă pe ceilalți. Fraților, trebuie să fim grabnici la ascultare și înceți la vorbire. În Iacov 3:6 se spune: ”Limba este un foc, o lume a nedreptății. ... întinează tot trupul și aprinde cursul vieții și este aprinsă de focul iadului”. Când dăm înapoi așa cum am primit, când răspundem la vorbe aspre cu vorbe aspre, când ascultăm bârfa și o transmitem mai departe, când defăimăm pe un frate sau o soră, când disprețuim pe un frate sau pe o soră, limba noastră este un foc, o lume de nelegiuiri, după cum spune Scriptura. În versetul 2 din același capitol Iacov spune: „Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul”. Cât de greu este să procedăm astfel! Putem da înapoi sau putem lua crucea. Putem răspunde înapoi, acționând din carne, sau putem cădea pe sabie, străpungându-ne pe noi și zidind Trupul lui Cristos. Fraților, trebuie să avem grijă de limba noastră. Tot Iacov spune: cu limba Îl binecuvântăm pe Dumnezeu și tot cu ea îi blestemăm pe oameni. Nu trebuie să fie așa. Vrei să zidești Trupul lui Cristos, Casa lui Dumnezeu, să găsești acel loc

în care ceea ce faci să aibă importanță? E simplu. Nu e ușor, e simplu: trebuie să zidești cu aur, argint și pietre prețioase.

Unele lucruri sunt în mod evident rele și destinate pieirii. Să citim din Efeseni 4:31, 32: „Orice amărăciune și iuțime și mânie și strigare și vorbire de rău să piară din mijlocul vostru, împreună cu orice fel de răutate. Și fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos”.

Amărăciune. În Evrei scrie să luăm seama ca nicio rădăcină de amărăciune să nu apară între noi și mulți să fie întinați de ea. Sigur că trebuie să alungăm amărăciunea din inima noastră; în primul rând, nici nu trebuie să o lășăm să ajungă acolo. Oricum, trebuie să veghem ca amărăciunea să nu își facă loc între noi. Trebuie să avem grijă de frații și surorile noastre. Adesea frații mai bătrâni încep să aibă influență asupra celorlalți. Dacă ți-a fost dată o anumită măsură de autoritate, poți abuza de ea oprind pe copiii Domnului. Ei nu pot să-ți răspundă înapoi, pentru că tu ai un răspuns la orice. Cei bătrâni pot cauza amărăciune celor tineri. Fraților, nu trebuie să fie așa. Când cineva este întristat, cu toții ne întinăm, iar Casa lui Dumnezeu este o casă sfântă unde preoții slujesc lui Dumnezeu și oamenilor. Un preot întinat nu poate sluji. Fie ca Domnul să revină în casa noastră, dacă ea a fost întinată.

Mânie. Așa cum e folosit în Scriptură, acest cuvânt reprezintă expresia supărării profunde. Este foarte posibil să te mânie fără să păcătuiești, însă când dai drumul mâniei, ea se transformă în păcat. Când dai loc mâniei, ea nu zidește Trupul lui Cristos, ci îl dărâmă.

Vorbirea de rău – bârfa. Am vorbit deja despre asta. Fraților, trebuie să ne ocupăm cu ceea ce este din Cristos în fiecare. Ceea ce e veșnic în mine nu vrea să bârfească, ci ceea ce e natural - lemnul, patele și trestia.

Răutatea. Când lași în inima ta gânduri rele, când tolerezi în mintea ta gânduri care știi că sunt rele față de fratele tău, în cele din urmă acestea vor găsi o cale de a se manifesta, dar o vor face otrăvind-te întâi pe tine și apoi pe cei din jurul tău. Pavel spune: „Fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unii pe alții așa cum Dumnezeu v-a iertat în Isus Cristos”. Nu există nicio situație în mijlocul nostru la care bunătatea să nu fie răspunsul perfect. Și totuși, o prețuim atât de puțin. Vedeți, bunătatea nu are nimic spectaculos în ea. Bunătatea se ocupă de lucrurile mici. Dacă cineva îți plătește marea datorie pe care o aveai, acesta este un lucru minunat, dar dacă cineva, atunci când pleacă de la tine, îți duce și sacul de gunoi – acesta e un lucru mărunț! Niciodată nu suntem îndemnați să fim buni dintr-un motiv rău.

Milă – ce înseamnă să ai o inimă sensibilă? Nu e vorba de sentimentalism, ci despre a avea o inimă sensibilă. Să presupunem că cineva e alcoolic de multă vreme și nici măcar nu are o atitudine corespunzătoare față de acest păcat, dar el este fratele tău în Cristos. Într-o zi are un accident cu mașina și își rupe piciorul. Dacă nu avem o inimă sensibilă, vom spune pur și simplu: „Hm, eu am încercat să-l ajut! Ce aștepta? Să se bucure că nu și-a rupt ambele picioare”. Dar dacă suntem sensibili, ne gândim la suferința fratelui, nu la cauza care i-a provocat-o. Suferința lui nu este diferită de a unuia care a fost lovit de mașină în timp ce căuta să scape un copil de accident. Sunteți voi miloși unii față de alții, sunteți gata să vă iertați unii pe alții? Adesea nu ne iertăm, pentru că nu înțelegem dificultățile cu care suntem confrunțați. Uneori, când cineva a păcătuit împotriva noastră, ne închipuim că a făcut-o dintr-un motiv foarte rău – dar, fraților, poate nu acesta este cazul.

Când eram copil, îmi plăceau animalele. Mereu aduceam acasă animale rătăcite. Dacă o pasăre avea o aripă ruptă sau un câine a mușcat un iepure sau un pui de pasăre a căzut din cuib – îi luam pe toți acasă. Desigur, mureau în cele din urmă. Însă țin minte că odată, probabil aveam șapte ani, un câine a fost lovit de o mașină pe strada noastră. Nu a fost omorât, ci doar rănit și nu mai putea umbla. Am făcut atunci un lucru foarte înțelept. Am chemat-o pe mama, și ea mi-a spus: „Nu te duce tu la câinele acela. Mă ocup eu de el”. L-a pus pe fratele meu să aducă cu o pătură, a aruncat pătura peste câine și astfel l-a ridicat și l-a dus lângă casă. Apoi mi-a spus: „Poți să-l hrănești, dar să nu te atingi de el. Dacă de atingi de el, îl voi alunga de aici”. Când am întrebat-o de ce, mi-a spus: „Pentru că este rănit. Dacă îl atingi, te va mușca. Nu pentru că e un câine rău, ci pentru că e rănit”. Fraților, noi trăim într-o lume îngrozitoare, o lume plină de suferință de care toți avem parte, creștini sau necreștini. Frații și surorile tale au răni adânci. Ei arată bine în exterior. Nu poți vedea întotdeauna rănilor lor, dar ele există. Cine poate vedea o inimă zdrobită? Însă cine poate nega că ea există? Uneori avem un punct sensibil, și când suntem atinși în acel punct, reacționăm pe loc – dar în ochii celuilalt nu pare răniți, ci mai degrabă meschini, răutăcioși, ca și cum am vrea doar să facem rău. Aceștia sunt frații și surorile voastre – și nimeni nu știe care sunt acele puncte. Însă trebuie să avem grijă unii de alții, pentru că nu poți rămâne în stradă după ce ai fost lovit. Trebuie să ți se acorde îngrijiri. Cred că de aceea spune Scriptura că trebuie să avem inimi sensibile, să ne iertăm unii pe alții așa cum ne-a iertat Isus Cristos.

Acum, înainte de a încheia, vă cer să faceți un lucru practic. Dacă fiecare ar face acest lucru, Biserica s-ar schimba în mod profund. Chiar

dacă numai jumătate dintre voi ar face acest lucru, tot s-ar schimba multe. Legat de zidirea Casei lui Dumnezeu: dacă nu dezvoltăm relații strânse care se regăsesc în dragostea lui Dumnezeu, dacă nu încercați să mergeți mai profund în această privință, nu puteți avea Casa pe care o vrea Dumnezeu. Iată ce vreau să vă cer: dacă este vreun frate sau vreo soră cu care ai doar o relație de suprafață – și nu mă refer la cineva de curând venit, pe care nu ai avut încă timp să-l cunoști, ci mă refer la cineva care îți provoacă un sentiment de disconfort când îl vezi – iar dacă nu este un asemenea frate, atunci ia pe oricine cu care nu ai o relație adâncă. Doar o persoană. Roagă-te în seara aceasta pentru a cunoaște cine este persoana respectivă. Și cred că Domnul îți va arăta. Poate deja și știi cine este acea persoană. Te sfătuiesc să începi să te rogi pentru acea persoană, să-I ceri Domnului să-ți arate ajutorul, argintul, pietrele prețioase din ea, să-I ceri să-ți arate cum poți să-l binecuvântezi pe acel om, să-l ajuți. Poate spui: „E un gând frumos, însă la ce bun”? Vă spun că această Casă pe care Domnul o zidește în mijlocul vostru este foarte mare și cere multă răbdare și credință. Prin credință și răbdare veți dobândi făgăduințele. Lucrarea necesită timp. Dacă vei începe să faci lucrul acesta, viața ta se va schimba. Dacă vei începe să zidești cu aur, argint, pietre prețioase, dacă vei începe să recunoști și să dai la o parte lemnul, paiile și trestia din tine și din ceilalți, Domnul va face o minune; vei deveni un om de încredere pentru poporul Domnului. Domnul îți va da ce ceri, pentru că aceasta este voia Lui. „Iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima.” Fraților, dacă vom face doar acest lucru, se va produce o mare schimbare atât în noi, cât și în mijlocul nostru. Vă rog să veniți înaintea Domnului cu această problemă. E un lucru simplu. Nu vă cer să faceți aceasta necurmat, ci doar timp de șase luni. Noi suntem mici și slabi, dar putem face aceasta cu ajutorul Duhului Sfânt.

Să ne rugăm: „Doamne, Tu ne-ai vorbit în seara aceasta. Ia cuvântul pe care ni l-ai dat și străpunge inimile noastre cu el. Te rog străpunge inima mea mai mult decât a oricui altcuiva, dar Te rog să străpungi și inima fiecăruia de aici, și, în zilele care vor veni, să învățăm cum să ne dăm viața pentru frații noștri. Doamne, dacă am putea face aceasta, am cunoaște dragostea care nu poate fi comparată cu altceva. Doamne, Te rog pentru cei care vor face ce am spus în seara aceasta, ca ei să fie ajutați și întăriți de Duhul Sfânt; fie ca toți să fim încurajați și ca Domnul Isus să aibă acea Casă pe care o dorește inima Lui, în care El să poată locui pentru totdeauna. Amin”.

2. Modalități practice de zidire

Să citim din Efeseni 2:19-22 „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți, ci împreună cetățeni cu sfinții și membri ai familiei lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și a profeților, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos. În El, toată clădirea, bine legată laolaltă crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul, în care sunteți și voi zidiți împreună ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu în Duhul”.

Fraților, orice casă este zidită de cineva, iar caracteristica lucrării omului este că el construiește cu lucruri pieritoare. Pomul este viu, însă pentru a construi cu el, omul îl taie, omorându-l. Pietrele sunt frumoase și potrivite în locul lor, dar nu sunt vii. Deoarece omul construiește cu lucruri moarte, acestea nu țin pentru totdeauna. Dar Domnul construiește cu ce este viu, cu pietre vii - cu voi, cu mine -, iar această zidire va dăinui pentru totdeauna. Vedeți de ce numai Dumnezeu poate zidi această Casă? Doar El poate să zidească cu lucruri vii, pe care să le facă să devină un Templu sfânt pentru El. Aceasta este chemarea noastră. Fraților, voi nu sunteți morți, ci vii, și adânc în lăuntrul vostru știți asta. Nu ați fost creați pentru moarte, ci pentru viață. Moartea a intrat în lume din pricina păcatului, dar, slăvit să fie Dumnezeu, viața a intrat prin Isus Cristos. El a gustat moartea pentru toți oamenii. Dacă ești creștin, înseamnă că ai murit împreună cu El, ai fost îngropat împreună cu El și ai fost înviat împreună cu El la viața cea nouă – aceasta este Evanghelia, vestea cea bună și este adevărată. Dacă nu vedeți că sunteți vii, nu puteți construi casa lui Dumnezeu. Vrajmașul nostru, trecutul, împrejurările – toate ne vor spune că suntem morți. Fraților, lucrurile moarte nu se schimbă, ci se degradează, dar noua creație nu e făcută să se degradeze, ci este destinată gloriei. Voi sunteți chemați să fiți schimbați din slavă în slavă. Aceasta este voia lui Dumnezeu pentru voi, și puterea lui Dumnezeu lucrează în voi - acea putere a învierii care a biruit moartea și prin care trăim și ne mișcăm. Voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Apostolul a scris: Am murit și totuși trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine, iar viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.

Fraților, nici credința prin care trăim noi nu este propria noastră credință, ci este credința Lui. El ne-o dă și ne îngăduie să trăim prin ea, pentru că Își

dorește un popor care să-L iubească nu din obligație, ci din propria alegere. Cine ar vrea să fie iubit din obligație? Astăzi avem în față o alegere. Astăzi noi trebuie să alegem.

Să citim din Coloseni 3: „Dacă deci ați înviat împreună cu Cristos, căutați lucrurile de sus, unde Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu” – exact despre acest lucru am vorbit noi. Cristos a fost înălțat. El este Capul Trupului, a fost făcut Cap, peste toate lucrurile, Bisericii. Lui I S-a dat toată autoritatea în cer și pe pământ. El are toată puterea și a înfrânt pe toți vrăjmașii Lui și ai voștri; pe cel care vrea să vă prindă în cursă, care vrea să vă împiedice să ajungeți la moștenirea voastră, cel care vrea să vă țină în păcat, în eșec - el a fost înfrânt și făcut de ocară în mod public la cruce. De aceea este atât de importantă această declarație pe care o facem la masa Domnului. Noi declarăm atunci că moartea a fost înfrântă în Isus Cristos, și trăim crezând în Domnul cel Înviat, Cel pe care sufletul nostru Îl iubește. Intenția lui Dumnezeu este ca Fiul Lui să aibă întâietatea în toate lucrurile. El stă la dreapta lui Dumnezeu, în locul puterii, într-o poziție de întâietate.

Scriptura ne oferă aici câteva învățături (versetul 2): „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la lucrurile de pe pământ, căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Când se va arăta Cristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în glorie”. Ați fost creați pentru glorie în Cristos. Ați murit! Fraților, ascultați acest cuvânt: „voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu”. Știți la ce suntem chemați? Suntem chemați să căutăm lucrurile de sus, să medităm la lucrurile de sus. Înainte, preocupările noastre principale erau lucrurile pământești: avere, poziție, onoare, afecțiune, un trai ușor – căutam numai satisfacerea cărnii. Putem trăi și acum așa. Dumnezeu nu ne obligă să trăim după viața cea nouă pe care am primit-o. Dar, fraților, să nu ne amăgim gândindu-ne că putem avea parte de ambele lumi, că putem să ne găsim plăcerea acum în lucrurile de aici și să ne bucurăm mai târziu de cer. Cu cât suntem mai mult transformați în asemănare cu Domnul Isus, cu atât putem aprecia mai mult și ne putem bucura de ceea ce va veni în viitor. Chiar și acum, dacă gândurile noastre sunt îndreptate spre lucrurile de sus, și ambițiile pământești se schimbă. Vom descoperi că și lucrurile de care ne bucurăm se schimbă. Mă grăbesc să spun că Dumnezeu a creat orice lucru bun. Dumnezeu a creat plăcerea, trupul, dragostea și afecțiunea, satisfacția inimii - orice dar bun și desăvârșit vine de la Domnul. Tot ceea ce poate face vrăjmașul este să corupă, să pervertească aceste lucruri. El nu poate crea

nimic, nu ne poate da niciun lucru bun. Orice lucru pe care ni-l dă vrăjmașul are un țepuș în el, orice promisiune a lui duce la moarte. Scriptura spune că ceea ce ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit și la inima omului nu s-a urcat, aceea are Domnul pregătit pentru cei care-L iubesc. Scriptura vorbește foarte puțin despre veșnicie. Știm că Biblia începe și se sfârșește cu o nuntă, însă cu toții știm că nunta nu este un sfârșit, ci un început. Este începutul vieții și al rodniciei la un nivel diferit.

Ce voi spune acum nu scrie în Scriptură, însă cred că merită luat în considerare. Am auzit câteva explicații referitoare la faptul că Domnul nu spune multe despre veșnicia care va urma după sfârșitul acestui veac. Vrăjmașul ne face să ne închipuim că vom pluti pe nori cântând la harfă. Cred că, într-adevăr, acolo va fi laudă multă, un mod nou de a cânta și urechi noi pentru a auzi cântecul, și știi că în prezența Domnului este belșug de bucurie, la dreapta Lui sunt desfătări veșnice. Însă uneori mă gândesc că motivul pentru care nu ni s-a dat să vedem în realitate cum va fi în veșnicie este pentru că, dacă am vedea, nu am mai avea nevoie de credință pentru a trăi viața la care am fost chemați. Să zicem că această cameră ar fi plină cu bare din aur, și eu v-aș cere să-mi săpați cartofii din grădină până la apusul soarelui, în schimbul acestui aur. Dacă ați crede că tot aurul de aici este al meu și că vi l-aș da, dacă ați mai cunoaște și pe alții care au făcut la fel și au primit răsplata promisă, cred că ați accepta fără niciun fel de problemă, chiar dacă ați fi avut alte planuri, chiar dacă după-masă ar fi cupa mondială de fotbal, chiar dacă ați fi bolnav, chiar dacă ați fi preferat să vă petreceți timpul cu familia, chiar dacă afară ar fi frig, chiar dacă ar ploua. Nu cred că ați spune: „Nu suport umezeala”. Nu doar că ați accepta să lucrați până la apusul soarelui, ci ați lucra o oră în plus, ca să fiți siguri că veți primi răsplata. Dar dacă aș spune doar: „Dacă îmi săpați cartofii, veți fi răsplătiți în mod corespunzător” – atunci ați accepta să faceți asta în funcție de două lucruri: dacă ați crede că pot să vă răsplătesc și dacă ați ști că într-adevăr vă iubesc și că am căutat doar un pretext pentru a vă oferi ceva. Fraților, nu sugerez nicidecum că mântuirea poate fi câștigată prin efortul nostru. E drept că poate fi refuzată, pentru că Dumnezeu nu te obligă să fii mântuit. La fel, Dumnezeu va da tot ce e necesar pentru transformarea ta, dar nu ți-o va impune. Poți continua să mergi din cădere în cădere, la fel ca până acum – dar de ce ai face asta?

Primul lucru pe care trebuie să-l vedem este acesta: Domnul Isus este Cap peste toate lucrurile, El este la dreapta Tatălui, deținând o poziție de

putere, iar noi trebuie să căutăm lucrurile de sus, unde se află Cristos. Este scris că trebuie să căutăm în continuu aceste lucruri, nu să căutăm o dată, căci știm că, la un moment dat, fiecare din noi a întrerupt această căutare. O, frumusețea Trupului lui Cristos, fraților! Ce pildă măreață este pentru noi! Mă trezesc în fiecare dimineață și mă gândesc la mine ca la un simplu om. Mă trezesc, iau micul dejun, îmi beau cafeaua, merg la serviciu gândindu-mă pe drum la treburile pe care le am de făcut acolo. La un moment dat intră în biroul meu un frate din adunarea noastră, care lucrează la mine la Clinică. Când îl văd, imediat îmi aduc aminte cine sunt eu și la ce sunt eu chemat. Nu sunt doar un simplu om, ci un om nou în Cristos. Fraților, trebuie să fim alături unii de alții, să ne amintim cine suntem. Trebuie nu doar să căutăm lucrurile de sus, ci și să ne ținem gândurile îndreptate ele. În acest capitol sunt enumerate o mulțime de lucruri pe care trebuie să le facem. Dacă facem o listă cu ele, intrăm în panică, pentru că sunt atât de multe. Însă toate sunt cumulate în acest verset. Nu suntem chemați să ne îndreptăm gândurile spre lucrurile de sus prin propria noastră putere, ca și cum am putea să ne facem mai buni, ci trebuie să căutăm lucrurile de sus unde este Cristos, privind la El, cum spune în Evrei, pentru a nu cădea de oboseală.

Versetul 5: „De aceea, omorâți membrele voastre care sunt pe pământ: desfrânarea, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia care este idolatrie”. Fraților, acest verset vorbește despre capcanele celui rău și despre lucrurile în care putem cădea: desfrânare, necurăție etc. Necurăția de aici se referă la gânduri stricate. Patima vorbește despre prezența în noi a dorinței de a face rău și de a ține la acea dorință până când ea este exprimată în exterior. Tot aici apare și lăcomia. Aici este descris omul din lume, fără Cristos. El are tot ceea ce crede că îi satisface plăcerile și este lacom. Știți, oamenii cei mai bogați din lume au cu mult mai mult decât le este necesar, și totuși, își iroiesc viața în efortul de a avea tot mai mult, chiar și atunci când își dau seama că dorințele lor devin periculoase pentru familie. Noi suntem chemați să considerăm drept moarte mădulele trupului nostru. De ce putem să le considerăm astfel? Pentru că am murit, iar viața noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Fraților, în poporul Domnului există un fel de cancer numit imoralitate sexuală. Societatea spune să facem tot ce ni se pare bine, să trăim clipa, să nu ne gândim la eventualele consecințe, pentru că, de fapt, nici nu sunt consecințe – desigur, aceasta e o mare minciună. Acum o sută de ani erau anumite bariere, care-i țineau pe creștini departe de asemenea lucruri rele. Bărbații nu mergeau la case de prostituție, pentru că erau descoperiți.

Prin 1940 au început să apară revistele cu conținut imoral. Astăzi există multe reviste publicate special în acest scop: să trezească în bărbați pofte rele. În ultimii ani a apărut o formă chiar mai vicleană – calculatorul și internetul conțin multă pornografie, de diferite categorii.

Cred că există chiar și în această cameră oameni afectați de aceste lucruri, care sunt paralizați din cauza acestei stricăciuni, pe care o urăsc, dar au fost prinși în capcană – nu au intenționat să cadă în capcană, au fost doar curioși, așa cum este peștele: momeala arată bine, el o apucă, și cârligul îl prinde. Frate, soră, dacă acesta este cazul tău, am un cuvânt pentru tine: tu ai murit, iar viața ta este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Dacă ești prins într-o relație imorală, dacă ai necurăție și patimă în inimă, este cale de scăpare, pentru că ai murit. Cel mai mare toxicoman din lume poate fi eliberat de pofa lui nestăpânită față de droguri. Dependenții de droguri sunt renumiți pentru abilitatea lor de a-și procura drogurile. Și când sunt în spital, pentru dezintoxicare, adesea sunt prinși cu droguri asupra lor. Sunt foarte iscusiți și pricepuți în această privință. Dar poți pune pe cel mai mare dependent de heroină într-o cameră plină cu heroină, și el nu se va atinge de ea dacă este mort – nu mai poate fi ispitit. Fraților, voi sunteți morți și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Unii din voi luptați de unii singuri și pierdeți bătăliile în continuu, de multă vreme. Unii din voi, chiar în timp ce vă vorbesc acum, vă gândiți că vă veți opri la un moment dat, și chiar aveți o mare dorință de a scăpa din capcană. Spuneți: „De data aceasta voi reuși”. Frate, nu te încrede în tine însuși, căci nu vei reuși. Ai nevoie de ajutor. Vestea bună este că ai ajutor la dispoziție. Există sprijin pentru tine în Trupul lui Cristos, dar trebuie să-l cauți. „Mărturisiți-vă păcatele unii altora și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați.” Cred că trebuie să fii atent cui împărtășești această problemă, însă cred că Duhul Sfânt îți va vorbi chiar astăzi și îți va arăta persoana cu care poți vorbi. Nu ai fost născut pentru moarte, ci pentru viață. Scriptura spune că cel imoral este mort, chiar dacă trăiește – nu trebuie să fie așa cu tine. Poți să-ți socotești moarte măduarele trupului tău pământesc și să cauți ajutorul Trupului lui Cristos. În versetul 6 spune: „din cauza acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu pentru fiii neascultării, în care umblați și voi odinioară când trăiați în ele”. Dar nu și acum - acum sunteți oameni noi în Cristos Isus. El a făcut toate lucrurile noi. Voi sunteți vii pentru Cristos, nu morți, și puteți fi schimbați. Vrajmașul vă va spune că doar în trupul vostru sunteți vii, nu în duh, însă adevărul este că voi sunteți vii în duh și, prin Duhul, puteți da morții faptele cărnii.

Versetul 8: „dar acum, lăsați-vă de toate acestea”. Prin viața care este în voi, fraților, lăsați-vă de toate acestea: „mânie, dușmănie, răutate, blasfemie, vorbe rușinoase care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui”. O, fraților, acest capitol este atât de bogat. Nu fără rost apostolul ne-a dat aceste lucruri toate odată. Predicatorii pot să ia o jumătate de verset și să vorbească luni de zile din el, dar apostolul a scris totul ca o singură scrisoare. Cred că trebuie să analizăm cu atenție fiecare cuvânt în parte, dar cred, de asemenea, că totul e un întreg.

„Dar acum lăsați-vă de toate acestea: de mânie, dușmănie, răutate, blasfemie, vorbe rușinoase care v-ar putea ieși din gură”. Fraților, noi suntem chemați să trăim o viață în care să dăm la o parte ceea ce ține de vechea creație, să nu trăim după carne, ci să trăim ca niște oameni morți față de aceste lucruri și vii în și pentru Cristos, ca unii care am fost răscumpărați de pe pământ, care am fost înviați din morți.

Să luăm pe rând lucrurile înșirate aici.

Mânia. Unii dintre noi suntem mai iuți din fire, ne mâniem repede. Unii suntem iuți la mânie și la vorbire – repede dăm drumul mâniei și provocăm durere fraților și surorilor noastre. Mânia nu este neapărat un păcat. Când a venit la Domnul Isus un om cu mâna uscată, El era în Templu, unde erau mulți oameni religioși: preoți, farisei, cărturari. Era o zi de sabbat, și ei îl urmăreau cu atenție să vadă dacă va vindeca pe cineva în acea zi. Scriptura spune că Isus S-a mâniat din pricina împietririi inimii lor și l-a vindecat pe acel om. Domnul nu S-a mâniat pe femeia prinsă în curvie, ci i-a iertat păcatul. Oamenii au acuzat-o, dar El a iertat-o. Ei erau mânioși, însă El era plin de milă.

Răutatea. Ce gândiți în inimile voastre, fraților? Ții mereu socoteala lucrurilor rele făcute de fratele tău? Ai ajuns să crezi că el nu va putea fi schimbat niciodată? Când se ridică să împărtășească ceva, spui: „Iarăși începe. Când va ajunge să tacă odată?” Aceasta e răutate, fraților. Când nu mai crezi că un frate sau o soră se poate schimba și îl consideri ca fiind fără valoare, construiești cu paie, fân și trestie; zidești greșit și păcătuiești împotriva lui Dumnezeu și a Casei Sale. Fraților, aveți grijă ce gânduri păstrați în inimă. Când venim la Masa Domnului, fiecare să se cerceteze pe sine – așa spune Scriptura. Nu trebuie să luăm parte la Masa Lui într-un chip nevrednic. Trebuie să deosebim bine Trupul. Te cercetezi tu când vii la Masa Domnului? Nu sub formă de introspecție, ci cerând Duhului Sfânt

să te lumineze ca să vezi dacă discerni corect Trupul Domnului. Cât de des Domnul îmi arată ceva în inima mea ce nu am văzut înainte sau ceva ce am văzut, dar am trecut cu vederea, sau poate ceva ce am văzut, dar am refuzat să corectez! Este minunat să luăm parte la Masa Domnului și să fim cercetați în lumina lui Dumnezeu. În lumina Duhului Sfânt vedem lumina.

Defăimarea. Am vorbit ieri puțin despre bârfă. Noi bârfim deseori. Bârfă înseamnă pur și simplu a vorbi de rău pe cineva. Uneori spunem lucruri neadevărate – aceasta este definiția bârfei, însă alteori pur și simplu atribuim motive greșite unui anumit lucru făcut de cineva, fără să cunoaștem, de fapt, situația reală. Facem presupuneri false despre celălalt și le rostim cu glas tare. Vorbim despre lucruri care aduc moarte în de Trupul lui Cristos. Acestea sunt lucruri careucid dragostea, care ne țin separați și nicidecum nu ne unesc. Una din problemele bârfei este că nu există niciun mod de a ne opune ei, decât prin Duhul Sfânt. Chiar dacă cineva repetă bârfa pentru a îndrepta lucrurile sau o repetă spunând că nu e adevărată, aceasta tot nu stinge focul aprins de iad. Doar Duhul Sfânt poate stinge acel foc. Fraților, trebuie să avem mare grijă să nu ne vorbim de rău unii pe alții.

Vorbire rușinoasă. Pentru mine este uimitor, fraților, că oamenii cu care vorbim cel mai dur nu sunt vrăjmașii noștri, ci cei pe care îi iubim cel mai mult, propria noastră familie, soțiile sau soții noștri, copiii noștri, frații și surorile noastre. Cât rău provocăm când folosim vorbe care dor: Niciodată nu vei fi bun de nimic. Totdeauna greșești. Niciodată nu termini ce ai început. Uite, ai făcut-o din nou. Știam că nu vei reuși. Știam că vei spune o minciună. E același lucru în fiecare zi! Uneori folosim cuvinte dușmănoase, îi blestemăm pe cei pe care îi iubim. Fraților, vorbesc despre lucruri care se întâmplă în realitate. Dacă nu putem rezolva aceste situații, cum pot relațiile noastre să devină mai profunde? Sunt în camera aceasta bărbați și femei care ar trebui să meargă acasă și să se pocăiască. Unii ar trebui să facă mărturisiri. Nu putem zidi Casa lui Dumnezeu dacă nu putem zidi propria noastră familie. Nu poți neglija unitatea familiei tale și, în același timp, să încerci să zidești Trupul lui Cristos. Vă rog să mă ascultați cu atenție. Unii sunt în situații și în căsnicii foarte dificile, unii au copii dificili, unii au părinți foarte dificili, frații și surorile pot fi foarte dificili, iar uneori lucrurile par fără nicio nădejde – de fapt adesea lucrurile par așa. Dar este nădejde, este în tine o viață care poate schimba lucrurile, este un Dumnezeu în cer care poate îndrepta familia și căsnicia ta, este o Viață care va schimba familia ta dacă îi vei da loc să facă aceasta. Fraților, puteți începe aceasta prin a fi buni cu cei pe

care îi iubiți. Cred că dacă am merge la soțul sau soția noastră și i-am spune că de astăzi vom fi altfel, răspunsul natural ar fi: „Am mai auzit asta!” Poate fi descurajant și pentru cel care aude, și pentru cel care spune, dar există o cale de a începe o relație de zidire: dragostea este răbdătoare, dragostea este plină de bunătate, dragostea nu pune la socoteală un rău care i s-a făcut, dragostea crede totul, acoperă totul, suferă totul, rabdă totul. Poți lua o decizie, poți să-ți îndrepti gândurile spre lucrurile de sus unde se află Cristos, poți să dai la o parte lucrurile vechi și să îți însușești un alt set de lucruri. În versetul 9 scrie: „nu vă mințiți unul pe altul, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ți îmbrăcat cu omul cel nou care este reînnoit în cunoaștere după chipul Celui care l-a creat”. Voi ați fost creați după chipul lui Dumnezeu, pentru a purta chipul Lui, pentru a exprima natura Lui, pentru a avea autoritatea Lui. Puteți face aceasta în familia voastră. În versetul 11 scrie: „unde nu este nici grec, nici iudeu, nici circumcizie, nici necircumcizie, nici barbar, nici scit, nici sclav, nici liber, ci Cristos este totul în toți”. Grecii erau sofisticăți și educați; iudeii aveau cunoștința lui Dumnezeu și rânduielile Lui; cei circumciși se încredeau în lucrările cărnii; cei necircumciși trăiau fără lege; barbarii erau pur și simplu barbari, trăiau clipa de față; scitii nu erau apreciați de nimeni, erau în continuu în război cu toți; sclavii nu aveau libertate; cei liberi puteau să facă ce le plăcea – toate aceste lucruri sunt date la o parte. Grecul sofisticat nu era mai aproape sau mai departe de Împărăția lui Dumnezeu decât evreul. Unii am fost crescuți ca niște barbari, alții au fost crescuți sub lege; unii am crescut în familii creștine, alții au trăit lucruri groaznice în casele lor, dar Evanghelia este aceasta: nu este nici român, nici american, nici țigan, nici ungar, nici bărbat, nici femeie, nici evreu, nici grec, nici tânăr, nici bătrân, ci toți suntem una în Cristos. Toate problemele pe care le avem sunt rezolvate prin moartea noastră în Cristos. Fraților, trebuie să ne ajutăm unii pe alții, trebuie să ne binecuvântăm unii pe alții, să ne acceptăm unii pe alții, să umblăm în lumina adevărului Evangheliei.

Versetul 12: „Astfel deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu umilință, cu blândețe, cu îndelungă răbdare, înțelegându-vă unul pe altul și dacă unul are vreo plângere împotriva altuia iertați-vă unul pe altul – cum v-a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate aceste lucruri îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii; și pacea lui Dumnezeu, la care ați fost chemați ca să alcătuiți un singur Trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți mulțumitori”.

Există căi de vindecare pentru familiile voastre. Există căi de vindecare în Biserică, și voi puteți lucra la aceasta, prin Duhul Sfânt. „Îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare.” Fraților, compasiunea înseamnă a fi trist când cineva este trist. Soțule, dacă realizezi cât de ticălos ai fost, cum ai socotit-o pe soția ta ca pe cineva dator să facă tot ce vrei tu, când ai tratat-o cu asprime și nu i-ai arătat dragoste – poți să vii înaintea Domnului și să simți durerea provocată. Când vei simți acea durere, în primul rând vei fi umilit, și, în al doilea rând, vei avea grijă să nu mai faci la fel; căci dacă simți cu adevărat acea durere, vei ști ce înseamnă să o provoci. Soție, dacă ți-ai tratat soțul cu dispreț și l-ai desconsiderat, dacă ai nesocotit părerea lui, dacă ai fost certăreață, dacă ai fost capricioasă și nu l-ai lăsat să se odihnească, dacă ai făcut din căminul tău un loc în care el nu se bucură să se întoarcă, dacă l-ai vorbit de rău înaintea copiilor, dacă refuzi să crezi că el se poate schimba, dacă ai ținut mereu socoteală de câte ori te-a jignit el – nu trebuie să mai trăiești așa. Poți să te pocăiești. Poți să te îmbraci cu o inimă plină de îndurare. Domnul îți va arăta cum să-l respecti pe soțul tău. Nu contează dacă el este director la o fabrică sau profesor la o facultate – are mare nevoie de respectul tău. Mai mult, aceasta este o poruncă a Domnului, și este un păcat când nu o împlinești.

„Pacea lui Cristos să stăpânească în inimile voastre.” Trebuie să găsești acea pace a lui Cristos și să o lași să domnească în inima ta. Dacă vei face aceasta, în cele din urmă pacea se va extinde asupra întregii familii; va domni în familia ta, va domni în adunare. Casa lui Dumnezeu este un loc al păcii. Ierusalimul este un loc al păcii.

Bunătatea. Fraților, dacă vă purtați cu bunătate, dați la o parte lista cu faptele bune pe care trebuie să le faceți și începeți să le faceți cu adevărat. Începeți să vă gândiți unii la alții, să vă iubiți unii pe alții cu fapta. Ce înseamnă a fi bun? Înseamnă a ușura situația celui față de care ești bun, a face ca lucrurile să fie mai plăcute pentru el. Trebuie să ai Duhul Sfânt pentru a ști ce înseamnă să fii bun și trebuie să ai dragostea lui Dumnezeu pentru a fi bun. Uneori, ceea ce consideri a fi bun pentru tine este rău pentru celălalt. Poate îți place înghețata și cumperi și pentru familie, dar soția ta e alergică la înghețată. Trebuie să avem grijă să vedem ce înseamnă a fi bun față de celălalt. Fraților, acestea sunt lucruri mici, dar dacă începeți cu lucrurile mici, Domnul va realiza transformări mari.

Smerenia. Ce înseamnă smerenia? Nu înseamnă a arăta în afară că ești smerit. Un duh smerit este un duh care poate fi învățat. Când soția se

enervează, orice bărbat se poate scuza că argumentele ei au fost greșite sau prezentate în mod greșit. Noi trecem critica de la inimă la minte, în loc să ascultăm ce este în spatele strigătului soției. (Acum vorbesc mai mult despre familie, dar nu am în vedere doar familia. Asemenea lucruri se întâmplă mereu între frați și surori.) Uneori se pare că nu cel spiritual învinge în păreri, ci cel care mânuiește bine argumentele, cel care are o minte ageră, care stăpânește foarte bine Scriptura, care are o poziție mai bună. Trebuie să ne rușinăm, fraților, dacă nu putem asculta cuvintele spuse de un frate mai tânăr și să le aducem înaintea Domnului. El este Capul Trupului și adesea vorbește printr-un frate mai tânăr.

Blândețea. Cum ne purtăm noi unii față de alții: cu blândețe sau cu asprime? De obicei noi înlăturăm lucrurile fără valoare și păstrăm lucrurile prețioase. Uneori trebuie să ne corectăm unii pe alții. Mamelor, sunt situații în care trebuie să vă corecți copiii. Soțiilor, uneori trebuie să vă corecți soții. Soților, uneori trebuie să vă corecți soțiile. Uneori, mai ales noi, bărbații, facem acest lucru într-un asemenea mod, încât să ne simțim răzbunați. Spunem lucrurile pe față, direct, aspru și cât de rapid putem: „Ce ai făcut a fost rău, nu trebuia să faci, a fost în întregime din carne și a durut; trebuie să te pocăiești” – și, iată, mi-am făcut datoria. Știm că este adevărat, însă e greșit. Mai ales când trebuie să atingem un punct dureros. Trebuie să ne muștrăm unii pe alții cu blândețe. Trebuie să venim cu smerenie înaintea celuilalt. Scopul muștrării nu este ca cel care muștră să fie răzbunat și să se vadă că el are dreptate, ci pentru a-l schimba pe cel cu care vorbim, pentru a-i ușura situația, nu a o îngreui. Uneori trebuie să spunem cuvinte aspre, dar să nu fim niște oameni aspri. Uneori trebuie să ne spunem unii altora lucruri dificile, însă nu trebuie să fim niște oameni dificili. Putem fi buni și smeriți, putem fi blânzi și răbdători când îl corectăm pe celălalt, putem să ne suportăm unii pe alții. Dragostea suportă totul, suportă multe căderi, suportă jignirile, rupe cartea cu lista de jigniri. De fapt, dragostea nici nu pune la socoteală un rău suferit. Noi suntem chemați să ne iertăm unii pe alții așa cum ne-a iertat Cristos. Te-a iertat Cristos? Te-a iertat Dumnezeu pe tine de dragul lui Cristos? Are El o listă cu păcatele tale, pe care o ține mereu în buzunar și, atunci când ai căzut, o scoate și se uită la ea? Desigur că nu! Fraților, trebuie să ne iertăm unii pe alții, așa cum Cristos ne-a iertat pe noi. „Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea care este legătura desăvârșită a unității”.

Am spus la început că voi vorbi despre zidirea practică a Casei lui Dumnezeu, iar acum am ajuns la sfârșitul acestei teme. E necesar să avem o

doctrină bună, dar unitatea noastră nu constă în doctrină. Trebuie să avem vederi similare în lucrurile de bază, dar unitatea noastră nu constă în acestea. Noi suntem una așa cum Dumnezeu este una. Domnul nostru Isus S-a rugat pentru noi să fim una, așa cum El este una cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, ca noi să intrăm în acea părtășie a dumnezeirii. Sunt multe lucruri despre care putem vorbi cu privire la zidirea Casei, dar dacă nu avem dragoste, Casa nici nu există. Vă spun fraților, că dacă vă veți îndrepta gândurile spre lucrurile de sus, unde este Cristos, vă veți îndrepta gândurile asupra dragostei lui Dumnezeu și asupra modului practic de a o arăta, dacă veți face din dragostea de frați lucrarea vieților voastre - să-L iubiți pe Domnul și să-i iubiți pe frați, deoarece ei aparțin Domnului, să-i iubiți pe frați deoarece Cristos este în ei, deoarece, când suferă, și Cristos suferă cu ei, atunci Casa lui Dumnezeu se va zidi. Dragostea este mai importantă decât darurile, decât modelul – acestea sunt importante, însă dragostea este calea nespusei mai bună.

Fraților, v-am spus niște lucruri pe care le puteți pune în practică în familiile voastre. Fie că ești căsătorit de câteva săptămâni sau de câțiva ani, căsnicia ta se poate schimba, pentru că tu ești viu în Cristos. Casa ta poate crește în Cristos. Nu crede minciuna că nu te poți schimba, ci fii hotărât să faci acest lucru. Spun iarăși ce am spus ieri: Găsește pe acela cu care nu ai o relație bună și hotărăște-te înaintea Domnului să te dedici rezolvării acestei probleme și, prin Duhul Sfânt, începe să acționezi ca atare, în dragoste. Am spus că aceasta va produce o revoluție între noi. Unii deja au făcut aceasta în seara trecută. Dar cred că unii nu au făcut-o încă. Vrajmașului nu îi place să faceți acest lucru. Dar aveți la dispoziție după-masa aceasta. Vreți să faceți aceasta? Sunteți decisi să găsiți persoana cu care nu sunteți în relații bune și să schimbați acest lucru? Sunteți hotărâți să puneți persoana respectivă în topul priorităților voastre în următoarele șase luni? Fraților, să ne aducem aminte „să ne îndemnăm unii pe alții la dragoste și la fapte bune”. Domnul să-Și primească locul convenit în inimile și în mijlocul nostru.

Să ne rugăm: *„Doamne, Te rugăm să ne străpungi inimile, să ne ocupăm așa cum trebuie de Cuvântul Tău. Dorim să nu ne ascundem inimile din fața Duhului Tău cel Sfânt, ci să fim făcuți asemenea morții Domnului nostru Isus Cristos. Doamne, ia aceste cuvinte și folosește-le pentru slava Fiului Tău și pentru zidirea Bisericii Tale. Amin”.*